

VI KEELAND
PENELOPE WARD

a început
cu o
scrisoare

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL 1

SADIE

Ce să faci: Spune-i partenerei tale cât de bine arată.

Ce să nu faci: Să-i spui partenerei tale cât de mult seamănă cu fosta ta logodnică..., dar cu puțin mai multă carne pe oase.

Articolul din această săptămână a fost unul simplu. Tot ce a trebuit să fac a fost să rezum timpul petrecut alături de Austin Cobblewick noaptea trecută. Nu, nu glumesc. Așa-l cheamă – a fost inteligent din partea lui să se prezinte drept Austin Cobb pe Match.com. Oricum, nu numele a reprezentat cea mai rea parte. Tipul a fost pur și simplu îngrozitor. Aș fi putut să menționez cel puțin o jumătate de duzină de lucruri pe care le-a făcut greșit în articolul *Ce să faci și ce să nu faci la întâlniri* din acea săptămână. Să vedem...

M-am uitat pierdută la monitorul calculatorului de pe birou și mi-am atins degetul de buza de jos, gândindu-mă la celelalte variante.

Ce să faci: Să închizi gura atunci când strănuți.

Ce să nu faci: Să împrăștii particule de mâncare din cina pe care tocmai ai mestecat-o cu gura deschisă pe paltonul Burberry al partenerei tale. (Pe care,

apropos, l-am lăsat la curățătorie în această dimineață. Ar trebui să-i trimit lui Cobbledick blestemata de factură. Nu-i de mirare că există o „fostă” în fața cuvântului „logodnică” atunci când îl rostește.)

Deși probabil că un articol despre cum un tip a strănutat pe mine nu ar avea succes. Grupul demografic care citește revista *Modern Miss*, format din tineri cu vârstele cuprinse între 21 și 28 de ani, tinde să fie puțin cam sensibil. Poate că ar fi mai interesați de un alt articol despre Cobbledick:

Ce să faci: Să comanzi o bere, un suc, o apă sau un pahar de vin în timpul întâlnirii tale.

Ce să nu faci: Să comanzi un Shirley Temple și să-l folosești ca recuzită pentru a te mândri cu abilitatea ta de a înnoda codițele de la cireșe, când cunoști o femeie de doar cinci minute.

Ce respingător!

Gândurile mele au fost întrerupte de apariția colegei mele, Devin, care a venit să livreze corespondența. A aruncat un teanc de plicuri în cutia din colțul biroului meu și a spus:

— Vrei un Starbucks? Mă duc să alerg.

Ține cont, încă avea un pahar de cafea Venti neterminat în mână.

Devin era unul dintre editorii de modă ai revistei. Cu toate acestea, când o priveam, acest lucru îmi trezea uneori semne de întrebări. Astăzi, purta o rochie albă tip baby-doll, o jachetă argintie din paiete strălucitoare, cizme galbene din cauciuc și o eșarfă multicoloră ce i se înfășura în jurul gâtului și atârna până aproape de podea... și nici măcar nu ploua afară. Mi-am mușcat

limba. La urma urmelor, tocmai îmi ridicase corespondența, iar acum se oferea să se ducă și să-mi aducă o cafea. Știam suficient încât să nu mușc mâna care mă hrănea. În plus, Devin era una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Mi-am deschis sertarul biroului, am scos portofelul din geanta dezordonată și am extras o bancnotă de zece dolari.

— Vreau o grande vanilla latte cu gheață, fără zahăr, cu lapte de soia. Plătesc eu și pentru a ta.

Și-a încrețit nasul mic și a comentat:

— Conține măcar cafea?

— Espresso.

— Oh. Bine. Revin în câteva minute.

S-a întors pe călcâie și a început să meargă, apoi s-a oprit în pragul ușii biroului meu și a întrebat:

— Apropo, cum a decurs întâlnirea de aseară?

— Tipul s-a transformat într-un articol după doar cinci minute.

— Poate ar trebui să revii la eHarmony? a spus ea râzând.

În ultimii doi ani, încercasem Match, Plenty of Fish, eHarmony, Zoosk și Bumble. Încercasem chiar și Jdate, site-ul unde evreii căutau alți oameni religioși cu care să se întâlnească, deși eu nu eram de fapt evreică. Ghinionul meu în sfera întâlnirilor romantice fusese neplăcut pentru mine, dar mă ajutase mult la rubricile săptămânale pe care trebuia să le scriu din funcția mea de redactor al revistei.

— Mă gândesc să încerc Grindr, de fapt.

— Credeam că e pentru persoanele gay, bi și transsexuale.

— S-ar putea să-mi reconsider opțiunile după întâlnirea de aseară.

Devin a râs, crezând că glumeam. Dar, dacă mai aveam parte de multe întâlniri ca ultimele, era posibil să trebuiască să mă gândesc serios la cât de mult îmi plăcea penisul.

Am hotărât să aștept să revină cu cafeaua mea înainte să mă apuc să lucrez din nou la articolul pe care trebuia să-l termin. Ca să treacă timpul, am luat noul teanc de corespondență și am început să-l sortez.

Reclame.

Reclame.

CV de la cineva care voia să facă un stagiu de practică la revistă.

Schema de paginare din partea departamentului DTP.

Reclame.

Scrisoare din partea unei femei căreia nu-i plăcuse că folosisem cuvântul „chiloți” în articolul de săptămâna trecută. Era o foaie întregă, față-verso, scrisă la calculator. Era evident că avea prea mult timp liber.

M-am oprit la penultimul plic. Nu-i era adresat nici lui Sadie Bisset, nici editorului. Îi era adresat lui Moș Crăciun. Având în vedere că era iunie, m-am uitat la ștampila poștală, gândindu-mă că scrisoarea se pierduse poate la poștă. Dar... nu. Ștampila era din urmă cu trei zile. Fiecare dintre redactorii de aici, de la *Modern Miss*, aveam rubrici săptămânale fixe de scris, dar trebuia, de asemenea, să ne ocupăm și de un articol special, cu tematică sezonieră sau de sărbători. Eu eram responsabilă de articolul *Dorințe de sărbători*, care apărea în lunile noiembrie și decembrie. Așa că nu era chiar atât de ieșit din comun să primesc o scrisoare adresată lui Moș Crăciun. Deși momentul era unul straniu. De la ediția

din decembrie anul trecut, nici măcar nu mai puseserăm adresa de corespondență în revistă. Cu toate acestea, am deschis plicul și m-am așezat înapoi pe scaun, curioasă în legătură cu această persoană care era prea nerăbdătoare ca să mai aștepte câteva luni.

Dragă Moșule,

Numele meu este Birdie Maxwell și am zece ani și jumătate.

Primul rând m-a făcut să zâmbesc. La ce vârstă încetasem să mai spun și *jumătate*? Tehnic vorbind, aveam douăzeci și nouă de ani și jumătate. Dar cu siguranță nu voiam să mă apropii mai mult de treizeci de ani decât era absolut necesar. În ultimul timp, preferam să spun că *trecusem de douăzeci de ani*, în loc să-mi recunosc adevărata vârstă. Birdie, în schimb, voia probabil să pară mai matură. Așa procedam și eu la vârsta aceea. M-am întors la citit, curioasă să aflu care era dorința fetei.

Chiar dacă scriu această scrisoare, nu sunt sigură că mai cred în tine. Știu că pare stupid, din moment ce-ți scriu. Dar am motivele mele. M-ai dezamăgit. Asta dacă exiști. Poate că scrisoarea asta nici măcar nu va fi deschisă vreodată, pentru că nu exiști. Nu știu.

În orice caz, în urmă cu patru ani, ți-am scris o scrisoare și te-am rugat să o faci bine pe mama. Era bolnavă de cancer. Dar a murit pe 23 decembrie. Când am plâns și am spus că nu exiști, tata mi-a zis că Moș Crăciun este doar pentru copii și că nu poți cere lucruri pentru adulți. Prin urmare, anul următor, am cerut o bicicletă Schwinn albastră, cu un coș alb cu flori roz, cu un clopoțel care scotea un măcăniț și

o plăcuță cu numele meu. Numele Birdie nu apare niciodată pe nimic. Nici pe magneți, nici pe cămile de cafea și, cu siguranță, nu pe plăcuțele de înmatriculare pentru biciclete. Dar mi-ai îndeplinit dorința. Bicicleta mea e grozavă, chiar dacă tata spune că degetele mele încep să atingă pământul atunci când merg pe ea.

Apoi anul trecut am cerut un cățeluș. Îmi doream mult un Mare Danez pe nume Marmaduke, cu un ochi albastru și unul căprui. Dar nu mi-ai adus niciun cățeluș. Tata a încercat să-mi spună că Moș Crăciun nu aduce cadouri vii. Nu știa că Suzie Redmond, *cea mai* enervantă fată din clasa mea, a cerut un porcușor de Guineea și a primit unul de la așa-zisul Moș Crăciun. În fine, așa cum am spus, nu sunt sigură dacă există. Sau dacă vreuna dintre regulile pe care tata mi-a spus că trebuie să le urmeze Moș Crăciun sunt chiar adevărate. Dar m-am gândit că asta ar putea fi o modalitate bună de a-mi trimite lista pentru anul acesta. Ei bine, nu e chiar o listă, îmi doresc un singur lucru...

Dacă ești cu adevărat Moș Crăciun, poți te rog să ne aduci tatei și mie o prietenă specială? Cam ca o mamă, dar nu o mamă, pentru că am o singură mamă, iar ea s-a dus. Dar poate cineva care să-l facă pe tata să râdă mai mult. Și dacă știe să facă și împletituri, ar fi super. Tata nu se descurcă *deloc, deloc* la ele.

Mulțumesc!

Birdie Maxwell

P.S.: Știu că e vară. Dar m-am gândit că s-ar putea să dureze ceva ca să găsești prietena specială potrivită.

P.P.S.: Dacă ești adevărat, tatei i-ar trebui niște șosete negre. Cele pe care le-a purtat azi aveau o gaură la degetul mare.

P.P.P.S.: Și dacă într-adevăr ești, poți să-mi trimiți niște măslini? Din acelea mari și negre, care vin la cutie. Am rămas fără, iar tata mă lasă în sfârșit să folosesc deschizătorul de conserve. Îmi place să-mi pun câte una pe fiecare deget și să le mănânc în fața televizorului.

Am clipit de câteva ori, procesând totul. Era cea mai dulce și altruistă scrisoare pe care-o promisem vreodată la birou. Faptul că fetița își pierduse mama la doar șapte ani mi-a frânt inima. Aveam șase ani și jumătate atunci când mama a murit de cancer. Și *o, Doamne...* Tocmai mă gândisem la ultima dată când îmi văzusem mama și mi-am dat seama cum mi-am amintit vârsta mea – șase ani... și jumătate.

O, Birdie. Te înțeleg perfect. În anii de după moartea mamei, și tata a zâmbit rar. Părinții mei fuseseră iubiți încă din liceu. De Ziua Îndrăgostiților, în clasa a IX-lea, i-a dat un inel cu diamante din plastic în timp ce stăteau în fața pizzeriei de lângă școala lor. Cinci ani mai târziu, a adus-o în exact același loc și a cerut-o în căsătorie cu un inel adevărat. Dragostea lor fusese precum cea la care visează fetițele. Deși m-a inspirat, iubirea lor a avut și un dezavantaj. Părinții mei impuseseră un standard atât de înalt în privința relației ideale, încât refuzam să mă mulțumesc cu mai puțin.

Oftând, am recitat scrisoarea. A doua oară, aveam lacrimi în ochi când am terminat-o. Nu eram sigură ce aș fi putut face pentru Birdie, dar am simțit brusc nevoia să-l sun pe tata. Așa că am făcut-o.

Ca orice newyorkez obișnuit, nu mergeam la supermarket pentru a-mi cumpăra de mâncare, ci vizitam zilnic micul magazin alimentar din apropiere, în drum

spre casă. Cairo, tipul care lucra în spatele tejghelei, se mutase aici din Bahrain, visând să devină comediant. Își trata clienții de parcă eram publicul pe care își testa glumele.

— Aseară, i-am spus soției mele că-și desenează sprâncenele prea sus, a spus el în timp ce îmi puneam produsele din coș pe tejghea. A părut surprinsă.

Am chicotit și am clătinat din cap.

— Drăguț, Cairo. Dar mă cunoști, îmi plac cele deocheate.

Cairo s-a uitat în jur, apoi mi-a făcut semn să mă apropiu.

— O fată a observat că a început să-i crească păr între picioare. Neștiind ce era, s-a speriat și și-a întrebat mama dacă era ceva normal. Aceasta i-a răspuns: „E normal, scumpo. Se numește maimuța ta. Înseamnă că devii o femeie.” Fata s-a entuziasmat. În acea seară, la cină, ea s-a lăudat cu asta surorii sale. „Maimuța mea are păr acum!” Sora ei a zâmbit și i-a replicat: „Mare lucru! A mea a mâncat deja mai multe banane.”

— Păstrează-o în repertoriu, am spus eu, râzând.

Cairo a arătat spre culoarul din spatele meu.

— Ai văzut? Am primit mai multe prăjituri din acelea cu napolitană de ciocolată care-ți plac atât de mult.

Am gemut. Prăjiturile cu napolitană Pirouline, umplute cu alune, erau slăbiciunea mea. Eram norocoasă că partea cea mai mare din greutate se depunea pe fund și că posterioarele mari erau la modă acum.

— Ți-am spus să nu le mai comanzi.

A zâmbit și a fluturat din mână.

— Du-te. Fac cinste.

Am oftat. Cu toate acestea, m-am îndreptat spre culoar. Pentru că... ei bine... prăjituri. Plasarea produselor nu avea absolut nicio noimă în micul magazin local al lui Cairo. Bureții erau așezați lângă spaghete, iar de cealaltă parte se aflau prăjiturile Pirouline. Am luat prima cutie și, în timp ce mă pregăteam să mă întorc, am observat mai multe conserve lângă prăjiturile cu napolitană. *Măsline negre*. Am zâmbit, gândindu-mă la Birdie, și am dat să mă întorc spre casa de marcat. Am făcut doar trei pași înainte să revin și să iau două conserve de măsline de pe raft.

Cairo mi-a spus trei glume îngrozitoare cu măsline în timp ce mi-am plătit cumpărăturile. Am plecat cu două pungi de alimente și fără să știu ce naiba voi face cu acele măsline, dar dintr-un oarecare motiv, am fredonat *Clopoței, clopoței* până acasă.

CAPITOLUL 2

SADIE

— Ce naiba faci?

În după-amiaza următoare, Devin a intrat în biroul meu și m-a găsit cu o rolă de hârtie de împachetat cu motive de Crăciun întinsă pe birou și o conservă în mijlocul ei. Am ridicat din umeri și am început să tai hârtia.

— Împachetez măslina.

— Ăă. De ce?

Am băgat mâna în punga de plastic așezată pe scaunul meu și am scos articolul pe care-l cumpărasem în timpul pauzei de prânz.

— Cum crezi că ar trebui să le împachetez? Nu am o cutie.

Devin și-a încruntat sprâncenele stufoase.

— Vrei să împachetezi șosete negre pentru bărbați?

Am pus jos foarfeca și am împăturit conserva în hârtia în dungi roșii și albe, cu acadele.

— Ei bine, nu pot să trimit măslina frumos împachetate, iar șosetele nu.

Mi-a smuls șosetele din mână și le-a strâns într-o minge.